

CHƯƠNG XI: TRÊN TÀU TỐC HÀNH HOGWARTS

Khi Harry thức dậy vào sớm hôm sau thì không khí mang một cái vẻ âm u rõ rệt của ngày-ngủ-cuối-cùng. Mưa vẫn nặng hạt, xối xả rơi bên ngoài cửa sổ, Harry mặc quần bò và trùm áo thun lột mình vào người. Khi nào lên tàu tốc hành Hogwarts rồi, tụi nó mới thay áo chùng đồng phục của nhà trường.

Harry, Ron, Fred và George cùng đi xuống nhà bếp ăn điểm tâm, nhưng vừa xuống tới đầu cầu thang lầu một thì đã thấy bà Weasley xuất hiện ngay dưới chân cầu thang, có vẻ bối rối hết sức. Bà gọi vọng lên lầu:

“Anh Arthur ơi! Anh Arthur à! Có điện khẩn của Bộ Pháp Thuật !”

Harry ép sát người vô vách tường khi ông Weasley lật đật chạy ngang qua nó để xuống cầu thang, cái áo chùng mặc ngược phía trước ra phía sau, và ông xô cái này đụng cái kia trước khi chạy đi mất biến. Harry và những người khác vào đến nhà bếp, tụi nó thấy bà Weasley đang lục lọi các ngăn kéo:

“Em có mấy cây viết lông ngỗng để đâu đấy mà.”

Trong khi đó, ông Weasley thì cúi khom người trên ngọn lửa, nói chuyện với...

Harry nhắm tịt mắt lại và rồi mở ra lần nữa để tin chắc là mắt mũi mình vẫn hoạt động tử tế bình thường.

Giữa những ngọn lửa cháy phừng phừng là cái đầu của ông Amos Diggory, trông y như một cái trứng có râu bụi tổ chẳng. Cái đầu đó nói rất nhanh, nhưng hoàn toàn tỉnh bơ giữa những ngọn lửa tấp chung quanh và liếm cả vào vành tai

“... Dân Muggle sống trong xóm đã nghe những tiếng nổ lớn và những tiếng gào thét, thành ra họ chạy đi gọi những người mà anh gọi là cảnh-sát đó. Anh Arthur à, anh phải tới đó ngay thôi...”

Bà Weasley gần như nín thở, nhét vô tay ông Weasley một cuộn giấy da, cây viết lông ngỗng cùn và một bình mực.

“Đây nè anh!”

Cái đầu ông Diggory vẫn tiếp tục nói:

“... tôi nghe được chuyện này cũng thiệt là một dịp may bất ngờ. Tôi đã vô sở sớm để gửi vài con cú, thế là tôi phát hiện ra cả đồng thứ Dừng sai Pháp thuật... nếu mà mẹ Rita vớ được tin này, thì anh Arthur à...”

Ông Weasley vắn nắn bình mực, chấm mực vô, vừa chữa bị ghi chú, vừa hỏi:

“Mất-diên nói đã xảy ra chuyện gì?”

Cái đầu ông Diggory trợn đảo hai tròng mắt:

“Nói là y nghe có một kẻ đột nhập gia cư ở trong sân nhà y. Y nói kẻ đó bò về phía ngôi nhà, nhưng bị mấy cái thùng rác của y phục kích.”

Ông Weasley vừa ngoáy cây viết lông ngỗng ghi chép như điên, vừa hỏi lại:

“Mấy cái thùng rác làm gì?”

Ông Diggory nói:

“Gây ồn ã như địa ngục và rác bị cháy lên vắng khắp nơi, theo như tôi biết là vậy. Khi mấy ông cảnh-sát đến thì rõ ràng là một trong mấy cái thùng rác đó vẫn còn đang phát pháo lửa tứ tung.”

Ông Weasley rên rỉ.

“Còn kẻ đột nhập thì sao?”

Cái đầu ông Diggory lại đảo tròn mắt một vòng nữa:

“Anh Arthur, anh biết Mất-Điên mà . Ai mà dám bỏ vô nhà y giữa đêm hôm khuya khoắt hả? Rất có vẻ như có một con mèo hoang vừa đang lang thang ở đâu đó, hay chui trốn trong đám vỏ khoai tây. Nhưng nếu mà Mất-Điên rơi vô tay ban Dừng sai Pháp thuật thì y sẽ khốn đốn – Tôi nghĩ tới hồ sơ của y – Chúng ta phải gỡ cho y, đẩy qua sở của anh, đưa xuống tòa tiểu hình... Thùng rác nổ tung thì đáng bị tội như thế nào?”

“Có thể bị cảnh cáo.”

Ông Weasley vẫn viết rất nhanh, hai chân mày cau lại:

“Mất-Điên không dùng đến đũa phép của y, đúng không? Y thực sự là không hề tấn công ai hết chứ?”

“Tôi dám cá là y nhảy ra khỏi giường và bắt đầu ỉm bùa hết mọi thứ mà y với tới được bên ngoài cửa sổ. Nhưng mà họ sẽ kiểm chứng lại điều đó, không có thương vong nào cả.”

“Được rồi, tôi đi đây”

Ông Weasley nhét tấm giấy da ghi chép vô túi áo và lại lao xẹt ra khỏi nhà bếp.

Cái đầu ông Diggory nhìn quanh và thấy bà Weasley :

“Xin lỗi nhé chị Molly. Làm phiền chị sớm như vậy và... xin lỗi chị về mọi chuyện nhé.... Nhưng chỉ có mỗi một mình anh Arthur là có thể chạy gỡ cho Mất-Điên ra, và hôm nay lại là ngày mà lẽ ra Mất-Điên bắt đầu công việc mới của y. Tại sao y lại chọn đúng ngày hôm qua...”

Bà Weasley nói:

“Đừng bận tâm anh Amos à. Thật tình anh không muốn ăn một miếng bánh mì nướng hay tí gì trước khi đi hả?”

Ông Diggory nói:

“Ờ, phải đó.”

Bà Weasley lấy một miếng bánh mì nướng quét bơ từ trong cái rổ đựng bánh mì trên bàn nhà bếp, kẹp nó giữa cái cặp lửa và đút nó vô miệng ông Diggory .

Với một miệng đầy bánh mì, ông Diggory nhồm nhoàm nói:

“Cám ơn.”

Và rồi chỉ nghe nổ bụp một cái là ông biến mất tiêu.

Harry có thể nghe tiếng ông Weasley vội vã chào từ biệt anh Bill, anh Charlie, Percy và hai cô gái nhỏ. Chỉ trong vòng năm phút sau, ông Weasley quay trở lại nhà bếp, áo chùng của ông bây giờ đã được mặc ngay ngắn lại, nhưng cái đầu của ông vẫn còn dính cái lược trong mớ tóc. Ông Weasley nói với Harry, Ron và hai đứa con trai sinh đôi:

“Ba đang có công chuyện gấp... chúc các con một học kỳ tốt lành nhé.”

Buộc chặt cái áo khoác qua vai, ông Weasley chuẩn bị độn thổ.

“Molly, một mình em đưa bọn trẻ đến Ngã Tư Vua được chứ?”

Bà Weasley nói:

“Dĩ nhiên là em sẽ làm được mà. Anh chỉ cần lo vụ Mắt-Điên, bọn này rồi sẽ ổn cả.”

Anh Bill và anh Charlie bước vào nhà bếp thì ông Weasley đã biến mất rồi. Anh Bill hỏi:

“Ai vừa nhắc tới Mắt-Điên vậy? Ông ta gặp chuyện gì vậy?”

Bà Weasley nói:

“Ông ta nói có ai đó toan đột nhập nhà ông ta vào tối hôm qua.”

George vừa trét mứt lên miếng bánh mì nướng của nó vừa nói với vẻ đăm chiêu:

“Có phải Moody Mắt-Điên không nhỉ? Có phải đó là cái lão khủng...”

Bà Weasley nghiêm giọng:

“Ba của con rất coi trọng ông Moody Mắt-Điên .”

Khi bà Weasley rời khỏi nhà bếp. Fred nói nhỏ:

“Ừ, đúng rồi, ba sưu tầm mấy cái đồ cấm điện, đúng không ? Vậy là đồng hội đồng thuyền...”

Anh Bill nói:

“Ông Moody là một pháp sư vĩ đại vào thời của ông ấy.”

Anh Charlie tiếp lời:

“Ông ấy là một người bạn cũ của cụ Dumbledore, phải không?”

Fred bình luận:

“Bạn của cụ Dumbledore thì không thể là hạng người anh coi là bình thường, đúng không? Ý em nói là thiên tài và đủ mọi thứ...”

Harry hỏi:

“Mắt-Điên là ai vậy?”

Anh Charlie nói:

“Trước đây ông ấy làm việc ở Bộ Pháp Thuật, nay về hưu rồi. Anh có gặp ông ấy một lần khi ba dắt anh vô sở làm của ba. Ông ấy là một vị thần Ánh sáng... một trong những người xuất sắc nhất... một cao thủ diệt phù thủy Hắc ám.”

Trước vẻ mặt ngỡ ngàng của Harry, anh Charlie nói thêm:

“Một nửa nhà tù Azkaban đầy được là nhờ công của ông ấy. Tuy nhiên ông ấy cũng gây ra hàng đồng kẻ thù... chủ yếu là gia đình của những kẻ bị ông ấy bắt... và anh có nghe nói khi về già ông ấy đâm ra mắc bệnh đa nghi. Ông ấy không còn tin vào ai nữa. Nhìn đâu cũng thấy toàn là phù thủy Hắc ám.”

Anh Bill và anh Charlie quyết định đưa mọi người ra nhà ga Ngã Tư Vua, nhưng Percy thì cáo lỗi rớt rít là anh thực sự cần phải làm việc. Anh nói:

“Lúc này tôi không thể nhín ra được chút thì giờ nào hết. Ông Crouch đang thực sự bắt đầu trông cậy vào tôi.”

George nói một cách nghiêm trang:

“À, anh có biết gì không, anh Percy ? Em cho là chẳng bao lâu nữa ông sẽ thuộc được tên anh đó!”

Bà Weasley đã bất chấp sự rụt rè, đi ra điện thoại công cộng trong làng để gọi ba chiếc taxi thông thường của dân Muggle để đưa các con đi Luân Đôn.

Khi họ đứng trong cái sân bị mưa chà sạch láng, nhìn mấy ông tài xế taxi nhấc sáu cái rương Hogwarts nặng nề lên xe, bà Weasley nói với Harry : “Bác Arthur đã thử hỏi mượn xe của Bộ Pháp Thuật đưa chúng ta đi... nhưng chẳng còn chiếc xe nào rảnh cả... Chà, coi bộ họ không được vui lắm, phải không?”

Harry không thích nói với bà Weasley rằng tài xế taxi Muggle ít khi nào chở những con cú bị kích động quá, mà con Pigwidgeon thì lại đang rúc lên the thé điếc cả tai. Cũng không có cách gì làm cho mấy cái Pháo Nổ-ướt, mấy cái Phi-nhiệt Lùm-xùm khỏi bất bình nổ bùng khi cái rương của Fred bị bung ra, khiến cho ông tài xế đang khiêng cái rương hét toáng lên kinh hoàng, và đau đớn vì móng vuốt của con Crookshanks bầu vô cẳng chân ông.

Cuộc hành trình không thoải mái chút nào hết, bởi vì họ phải chen chúc chật ních ở băng ghế sau với những rương hòm. Crookshanks phải mất một hồi mới bình tĩnh lại được sau vụ pháo nổ, và lúc mà họ đến được Luân Đôn, cả Harry, Ron và Hermione đều bị trầy xước thê thảm vì bị mèo quào. Mọi người thở phào nhẹ nhõm khi tới được nhà ga Ngã Tư Vua, mặc dù mưa vẫn rơi nặng hạt hơn bao giờ hết, và mọi người đều bị ướt như chuột lột khi hè hụi khiêng mấy cái rương băng qua con đường tấp nập xe cộ để vào nhà ga.

Bây giờ Harry đã quen thuộc với việc vào sân ga số Chín ba phần tư. Chỉ là một vấn đề đơn giản bước thẳng qua một hàng rào chắn giữa sân ga số Chín và sân ga số Mười. Cái phần lắt léo nhất trong chuyện này là phải làm sao đi vô sân ga một cách kín đáo để khỏi bị dân Muggle chú ý. Hôm nay, bọn trẻ đi vô sân ga từng nhóm; Harry, Ron và Hermione là

nhóm dễ bị lộ tẩy nhất vì có kèm theo nào cú Pigwidgeon nào mèo Crookshanks, nên đi vô trước nhất. Tụi nó đứng dựa vào hàng rào chắn một cách như bình thường, nói dõc vô tư, rồi nhẹ nhàng trượt xuyên qua hàng rào chắn... Và khi tụi nó xuyên qua rồi thì sân ga số Chín ba phần tư hiển hiện ra ngay trước mắt tụi nó.

Tàu tốc hành Hogwarts, một đoàn tàu lửa màu đỏ tía bóng loáng, đang nằm sẵn trong sân ga, những cuộn hơi nước ngùn ngụt từ đầu máy bốc lên tỏa ra, và trong làn hơi nước đó, những học sinh và phụ huynh học sinh trường Hogwarts trông giống như những bóng ma đen hù. Con cú Pigwidgeon trở nên bằng phẳng hơn bao giờ hết khi nó đáp lại những tiếng rúc của vô số con cú trong làn sương khói mịt mờ. Harry, Ron và Hermione lên tàu tìm chỗ ngồi, và chẳng mấy chốc đã xếp gọn đám hành lý cồng kềnh của tụi nó trong một toa ở khoảng giữa đoàn tàu. Xong xuôi, tụi nó nhảy xuống sân ga để chia tay với bà Weasley, anh Bill và anh Charlie .

Anh Charlie vừa ôm hôn tạm biệt cô em gái út Ginny vừa nhe răng cười, nói:

“Anh có thể sẽ gặp lại các em sớm hơn là các em tưởng.”

Fred hăm hở hỏi:

“Sao vậy?”

Anh Charlie nói:

“Các em sẽ biết. Miễn là đừng có nói với Percy là anh nhắc tới chuyện này nha... Nói cho cùng thì đó là tin tức thuộc về loại ‘tin mật’, cho đến khi nào Bộ Pháp Thuật thấy thời điểm thích hợp để ‘tiết lộ’ ấy mà.

Anh Bill băng khuông đứng nhìn đoàn tàu, hai tay đút túi quần, anh nói:

“Ừ, anh cũng ao ước được trở về trường Hogwarts trong năm nay.”

George sốt ruột:

“Mà tại sao vậy?”

Mắt anh Bill nhấp nháy cười :

“Các em sẽ có một niên học rất thú vị. Có lẽ anh sẽ xin nghỉ phép một thời gian để đến xem một tí...”

Ron hỏi:

“Một tí cái gì?”

Nhưng đúng lúc đó, còi tàu hụ vang, và bà Weasley thúc giục lũ trẻ đi về phía cửa để lên tàu. Khi cả bọn đã trèo lên toa tàu, đóng cửa lại, rồi chồm qua cửa sổ để trò chuyện với bà Weasley, Hermione nói:

“Bác Weasley ơi, chúng con cảm ơn bác đã cho chúng con nghỉ hè vui chơi ở nhà bác.”

Harry cũng nói:

“Dạ, chúng con cảm ơn bác về mọi thứ, bác Weasley à.”

Bà Weasley nói:

“Ôi, đó là hạnh phúc của bác mà, cưng. Bác cũng muốn mời các con về chơi vào dịp lễ Giáng sinh, nhưng... Ừ, bác đoán là tất cả các con đều sẽ muốn ở lại trường Hogwarts với cái... lý do này hay lý do kia.”

Ron giận dỗi:

“Má! Má với hai anh biết điều gì đó mà tụi con không được biết?”

Bà Weasley mỉm cười:

“Má hy vọng là tối nay các con sẽ được biết thôi. Chuyện này cũng khá thú vị... Nói cho các con biết, má rất vui mừng là họ đã thay đổi luật lệ...”

Harry, Ron, Fred và George đều đồng loạt thốt ra:

“Luật lệ gì?”

“Má biết chắc là giáo sư Dumbledore sẽ thông báo cho các con biết... Thôi bây giờ thì cứ xử cho đàng hoàng tử tế nghe? Nghe không, Fred ? Và con nữa, George ?”

Tiếng pít-tông rít lên ầm ầm và đoàn xe lửa bắt đầu xình xịch chạy. Và mặc dù bà Weasley, anh Bill và anh Charlie đang bị đoàn tàu bỏ lại mỗi lúc một nhanh, Fred vẫn cố thò đầu ra cửa sổ gào lên:

“Nói cho tụi con biết đi, chuyện gì sắp xảy ra ở Hogwarts ? Họ đã thay đổi luật lệ gì?”

Nhưng bà Weasley chỉ mỉm cười vẫy vẫy tay theo. Và trước khi đoàn tàu khuất bóng ở khúc quanh, thì bà Weasley, anh Bill và anh Charlie đã độn thổ tàng hình rồi.

Harry, Ron và Hermione đi về khoang tàu riêng của tụi nó. Màn mưa dày vổ lộp độp vào cửa kính của toa tàu, khiến cho không thể nào nhìn thấy cái gì bên ngoài cửa sổ nữa cả.

Ron mở rương của nó, lấy ra bộ lễ phục màu hạt dẻ, quăng lên cái chuồng của con Pigwidgeon để bưng bít tiếng rúc inh ỏi của nó.

Nó ngồi xuống bên cạnh Harry và làu bàu:

“Ông Bagman đã định nói cho tụi mình biết chuyện gì sắp xảy ra ở trường Hogwarts, lúc ở trận đấu tranh Cúp Quidditch Thế Giới đó, nhớ không? Vậy mà má của mình lại không chịu nói. Không biết là cái gì...”

“Suyt!”

Bỗng nhiên Hermione thì thào, ấn một ngón tay của cô bé lên môi và chỉ tay ra hiệu về phía buồng tàu kế cận buồng của tụi nó. Harry và Ron cùng lắng nghe, và tụi nó nghe thấy một giọng nhura nhura quen thuộc văng vẳng qua cửa để mở.

“... Ba tao thực ra đã định gửi tao đến học ở trường Durmstrang, chứ không phải trường Hogwarts, tụi bay biết đó. Ba tao quen ông hiệu trưởng, tụi bay thấy không? Đó, tụi bay biết

ý kiến của ba tao về lão Dumbledore – lão này là một tay Khoái-Máu-bùn – chứ còn Durmstrang thì không thân nhận bọn bần dân hạ tiện. Nhưng mà má tao không thích cho tao đi học xa quá. Ba tao nói trường Durmstrang có phương châm hợp lý hơn trường Hogwarts về môn Nghệ thuật Hắc ám. Học sinh Durmstrang học môn đó thực sự chứ không chỉ ba mớ rác phòng chống như chúng ta học ở Hogwarts ...”

Hermione đứng dậy, nhón gót đi tới cánh cửa buồng, nhẹ nhàng kéo sập cửa, chặn cái giọng của Malfoy lại:

Cô bé tức giận nói:

“Vậy là nó cho rằng trường Durmstrang thích hợp với nó hơn chứ gì? Mình còn cầu cho nó đi học ở trường đó phút cho rồi, để cho tụi mình khỏi phải chịu đựng nó.”

Harry hỏi:

“Durmstrang là trường đào tạo phù thủy khác nữa hả?”

Hermione đáp, có vẻ hơi khinh khỉnh:

“Ừ. Cái trường đó bị tai tiếng ghê lắm. Theo cuốn Một Cái Nhìn Về Nền Giáo Dục Pháp Thuật Ở Châu Âu, thì trường đó chú trọng nhiều vào Nghệ thuật Hắc ám.”

Ron ngờ ngợ hỏi:

“Mình nhớ là mình có nghe nói đến nó. Nó ở đâu hả? Ở nước nào ta?”

Hermione nhướn chân mày lên mà đáp:

“Chà, đâu có ai biết được.”

Harry hỏi:

“Tại sao lại không biết?”

Hermione giải thích ra điều thực tế là vậy:

“Giữa tất cả các trường pháp thuật, có một sự kình chống nhau có tính truyền thống. Trường Durmstrang và trường Beauxbaton thích giấu diếm nơi trường tọa lạc để mà không ai có thể chòm chìa bí mật của họ được.”

Ron bắt đầu phá ra cười.

“Thôi đi! Trường Durmstrang chắc cũng có kích thước tương đương với Hogwarts chứ chẳng nhỏ nhít gì... thì làm sao mà che giấu được cả một tòa lâu đài chứ?”

Hermione ngạc nhiên nói:

“Thì trường Hogwarts của mình cũng bị che giấu đó chứ? Mọi người đều biết điều đó mà... À, ai có đọc cuốn Hogwarts, Một Lịch sử thì sẽ biết thôi.”

Ron nói:

“Vậy thì coi như chỉ có một mình bồ là biết... Nhưng mà cứ nói tiếp đi... Làm sao người ta giấu đi được một tòa lâu đài như trường Hogwarts hả?”

Hermione nói:

“Nó được phù phép. Để cho một Muggle nào đó nhìn vào thì chỉ thấy một tòa nhà đổ nát rêu phong với một tấm bảng treo trên cổng ra vào ghi là: NGUY HIỂM ĐỪNG VÀO! KHÔNG AN TOÀN!”

“Vậy thì đối với mọi người ngoài thì trường Durmstrang trông cũng chẳng khác chi một tòa nhà đổ nát mà thôi sao?”

Hermione nhún vai:

“Có thể! Hoặc có thể nó được ếm bùa đuổi Muggle như cái sân vận động Cúp thế giới vậy. Và để cho pháp sư và phù thủy ngoại quốc không tìm ra được nó, họ sẽ làm cho nó bất-khả-dụng-đồ-án...”

“Nói lại xem!”

“À, người ta có thể phù phép một tòa nhà khiến cho không thể vẽ được nó lên bản đồ, hiểu không?”

Harry nói:

“Ờ... hiểu... nếu bồ đã nói vậy.”

Hermione nói với vẻ suy tư:

“Nhưng mà mình nghĩ chắc là trường Durmstrang ở đâu đó xa tuốt tận phía Bắc, một nơi nào đó rất ư lạnh lẽo, bởi vì một phần trong đồng phục của bọn học sinh trường đó là nón lót lông thú.”

Ron nói với vẻ mơ màng:

“Chà, thử nghĩ ra những kẻ khả thi coi. Thiệt là dễ dàng đẩy thằng Malfoy ra khỏi một tảng băng và làm như thể đó chỉ là một tai nạn... Má nó khoái nó được thì thiệt là nhục...”

Mưa càng lúc càng nặng hạt hơn khi xe lửa lao nhanh về phía bắc. Bầu trời tối đen và cửa sổ mờ mịt đến nỗi phải thắp đèn lồng lên giữa ban ngày. Chiếc xe đẩy tay bán đồ ăn trưa bắt đầu kêu leng keng dọc hành lang, và Harry mua một bao bột bánh vạc cho cả ba đứa cùng ăn.

Từ trưa đến xế chiều, có nhiều đứa bạn của tụi nó ghé vô chơi, như Seamus Finnigan, Dean Thomas và Neville Longbottom, một cậu bé cực kỳ đáng trí, có gương mặt tròn trịa, sống với một người bà là một mụ phù thủy khủng khiếp. Seamus vẫn còn đeo trên áo cái nơ hoa hồng của đội tuyển Ái Nhĩ Lan, nhưng bây giờ một số tác dụng pháp thuật của cái nơ không còn nữa. Tuy nó vẫn còn ré lên: “Troy! – Mullet! – Moran!” nhưng bằng một cái giọng thoi thóp và với cái kiểu trút cạn tàn hơi. Sau chừng nửa giờ hay cỡ đó, Hermione đâm chán cuộc chuyện trò vô tận về Quidditch, bèn một lần nữa tự vùi mình vô cuốn sách Bùa chú Căn bản Lớp 4, và bắt đầu thử học một bùa Triệu-tập.

Neville lắng nghe câu chuyện của những người khác một cách ganh tỵ khi họ sống lại kỷ niệm Cúp Thế giới. Nó nói một cách khổ sở:

“Bà không muốn đi. Không chịu mua vé. Mặc dù nghe hấp dẫn hết sức.”

Ron nói:

“Hấp dẫn lắm... Neville à, ngó đây nè...”

Nó lục tung cái rương của nó lên trong ngăn đựng hành lý và lấy ra cái tượng tí hon của Viktor Krum . Khi Ron đặt cái hình đó lên bàn tay mũm mĩm của Neville, nó kêu lên đầy ghen tỵ:

“Ôi, đã quá hén?”

Ron nói:

“Tụi này còn thấy trực tiếp ảnh bay ngay trước mặt kìa. Tụi này ngồi ở khán đài Danh dự mà...”

“Lần đầu tiên trong đời và cũng là lần cuối cùng trong đời mà ỷ đó, Weasley !”

Trên ngưỡng cửa xuất hiện Draco Malfoy. Đằng sau nó là Crabbe và Goyle, hai thằng bạn đo con cục súc của nó, qua một mùa hè có vẻ hai đứa đó cao lên thêm ít nhất ba tấc. Rõ ràng là tụi nó đã nghe lỏm được cuộc chuyện trò qua cửa buồng để mở, khi Dean và Seamus đi vào. Harry lạnh nhạt nói:

“Tao nhớ là đâu có mời mày nhập vô cuộc với tụi này, Malfoy ?”

Malfoy chỉ vô cái chuông con Pigwidgeon hỏi:

“Weasley ... cái gì đó?”

Một cánh tay áo dạ phục của Ron đang thông xuống đồng đưa theo nhịp lắc lư của con tàu đi, cái cổ tay áo viền đăng ten ố xỉn thiệt là dễ nhìn thấy. Ron muốn dẹp cái bộ lễ phục đó đi cho khuất mắt, nhưng mà Malfoy lại quá nhanh nhẩu, chụp được cánh tay cáo kéo lại. Nó giơ bộ lễ phục của Ron lên cho Crabbe và Goyle xem, nói bằng giọng sượng mề toi:

“Coi đây nè! Weasley ! Mày định diện vô cái thứ thổ tả này hả? Tao thấy... bộ này rất ư mô-đen thời thượng hồi năm 1890...”

Ron giật phắt cái áo khỏi bàn tay của Malfoy, mặt nó đã trở nên cùng màu với bộ lễ phục.

“Mày ăn cú đi Malfoy !”

Malfoy rú lên một tràng cười nhạo báng; hai thằng Crabbe và Goyle hô hố cười theo một cách ngu độn.

“Vậy là... định vô hả, Weasley ? Tính thử kiếm tí chút vinh quang cho gia tộc mày hả? Cũng có kiếm chác được chút đỉnh tiền nữa đó, mày biết mà... Biết đâu mày thắng thì sẽ sắm được vài cái áo chùng tử tế hơn...”

Ron nạt :

“Mày đang nói chuyện gì vậy?”

Malfoy lập lại:

“Vậy là mày định vô hả? Tao cho là mày sẽ vô chứ, Potter ? Mày có bao giờ bỏ lỡ cơ hội chơi nổi nào đâu hả?”

Hermione ngược mắt khỏi cuốn sách Bùa chú căn bản lớp 4 để gắt lên với Malfoy :

“Giải thích cái điều mày muốn nói, hoặc không thì cút khỏi chỗ này đi, Malfoy !”

Một nụ cười hí hửng toét trên gương mặt nhợt nhạt của Malfoy . Nó nói một cách sung sướng:

“Đừng có giả bộ nói với tao là mày không biết. Mày có một người cha và một người anh làm việc ở Bộ Pháp Thuật mà mày không biết sao? Chèn đét ời, Ba của tao đã nói cho tao biết từ hồi nào hồi nào... nghe chính Cornelius Fudge nói đó nha. Nhưng mà ờ, ba tao luôn luôn là cánh hẩu với giới chức cao cấp ở Bộ Pháp Thuật ... Có thể ba mày chỉ là viên chức quèn hạng cắc kè nên không được biết đâu, Weasley à,... ừ phải... có lẽ họ không nói đến những vấn đề quan trọng trước mặt ba mày...”

Phá ra cười thêm một chập nữa, Malfoy ra hiệu cho Crabbe và Goyle, và cả ba đứa bỏ đi ra.

Ron đứng dậy đi tới đóng cánh cửa buồng tàu của nó mạnh đến nỗi cửa kính vỡ tan luôn. Hermione quở trách:

“Ron!”

Và cô bé rút cây đũa phép của mình ra, đọc lầm rầm:

“Reparo!” (Có nghĩa là: “Sửa chữa!”)

Vụn cửa kính bèn ráp lại thành một tấm và bay ngược trở lên gắn vô khung cửa. Ron cau nhàu:

“Được... cứ làm như là nó biết tất cả mọi thứ mà chúng ta thì không biết cóc khô gì hết... Ba tao luôn luôn là hẩu với giới chức cao cấp ở Bộ Pháp Thuật ... Ba cũng có thể thăng quan tiến chức bất cứ lúc nào... chẳng qua là ông cứ thích làm cái công việc của ông mà thôi...”

Hermione lặng lẽ nói:

“Dĩ nhiên là bác thích vậy rồi. Bỏ đừng để cho Malfoy xỏ mũi bồ, Ron à...”

“Nó hả? Xỏ mũi mình ấy hả? Tưởng dễ ! “

Ron cầm một trong mấy cái bánh vạc còn lại, bóp nghiền thành một cục tròn vo.

Tâm trạng bực tức của Ron kéo dài đến hết cuộc hành trình. Nó không thèm nói nhiều nữa khi tụi nó thay đồ đồng phục của trường Hogwarts, và nó vẫn còn giận dữ khi mà rốt cuộc tàu Tốc hành Hogwarts cũng giảm dần tốc độ để dừng ở trạm cuối ở nhà ga Hogwarts tối thui như hũ nút.

Khi cửa xe lửa mở ra, tiếng ầm ầm của sấm sét nổi lên vang dội phía trên đầu. Hermione bọc con Crookshanks trong cái áo trùm của cô bé, còn Ron thì để mặc bộ lễ phục của nó trên cái chuồng con Pigwidgeon . Ba đưa tui nó ra khỏi tàu lửa, đầu cúi gục xuống, mắt nheo lại để tránh nước mưa tuôn xuống ào ào. Cơn mưa bây giờ vừa nặng hạt vừa dữ dội, như thể cầm chỉnh mà đổ, nước lạnh buốt như băng cứ đổ từng chập liên tục xuống đầu tui nó.

Vừa nhác thấy một hình thù khổng lồ nổi lên ở tuốt đầu kia sân ga, Harry gào lớn:

“Chào bác Hagrid !”

Lão Hagrid cũng giơ tay vẫy lại và gào:

“Khỏe hả, Harry ? Ráng đừng chết đuối để còn gặp lại nhau trong bữa tiệc nha!”

Theo truyền thống thì học sinh năm thứ nhất đến lâu đài Hogwarts bằng cách đi thuyền băng qua mặt hồ với lão Hagrid .

Hermione nhiệt thành nói:

“Ôi, mình không thể hình dung được cảnh đi thuyền băng ngang qua mặt hồ trong thời tiết này như thế nào.” Cô bé rùng mình ớn lạnh khi cùng các bạn và những người khác chậm chạp đi dọc theo sân ga tối om. Hàng trăm cỗ xe ngựa không có ngựa kéo đang đứng chờ bọn học trò ở ngoài sân ga. Harry, Ron và Hermione cùng Neville trèo lên một trong những cỗ xe đó với lòng biết ơn. Cánh cửa đóng gọn lại, và chỉ một lát sau, với bánh xe lăn đùng đùng, bùn nước bắn tung tóe, cả đoàn xe ngựa tròn trĩnh lắc lư lên đường hướng về lâu đài Hogwarts .